

I si no fos, només, responsabilitat dels polítics? Cap a un Centre d'Estudis Independentistes (Primera part)

written by Joan Gil | 3 d'abril de 2021

La qüestió nacional-democràtica de la sobirania de Catalunya enfront l'Estat espanyol sembla que ha quedat en un mar de simbolismes, teatres i retrets entre els partits autoanomenats independentistes (processistes, neoautonomistes, rendicionistes políticament parlant a la pràctica). **Les lluites socials, ecològiques i culturals associades a la lluita nacional també han quedat en dubte:** el Tribunal Constitucional sempre pot tirar enrere qualsevol llei social catalana, ja que n'és l'àrbitre, i prou bé que sabem que està comprat.

La flama independentista es va apagant, com el partit Ciutadans. Alguns s'alegren que C's s'extingeixi, però ja ha fet la feina. Per això s'apaga, ja no el necessiten, i Vox pot fer la mateixa feina. Els nacionalistes espanyols excloents de C's deien que el Procés era un suflé i sembla que estem perdent tant l'independentisme condicional com l'independentisme més ferm cansat de tan poca credibilitat, rigor i seriositat. Per tant, els estem donant la raó. No els polítics, no, nosaltres, que també fem política.

Durant aquesta etapa del "govern legítim", de "la restitució del govern" i del "govern del mentrestant", l'ANC va impulsar una campanya pel Consum Estratègic. Bàsicament no confiava en els polítics, però tampoc els volia posar en dubte. En resum, reclamava un boicot a les empreses de l'IBEX-35, "consumir

productes catalans". Quanta gent s'ha apuntat? Molta, i alguns ja ho fèiem abans, però no tanta gent com la que s'unia a les manifestacions, concentracions i "performances" de la mateixa Assemblea (i Òmnium i AMI).

Al llarg de la meua activitat com a activista social i polític, **m'he adonat que el que més impera i el que més dificulta avançar en causes nobles i justes són les mentides.**

De fet, mai no m'ha agradat l'actitud deshonest: la trobo violenta, que genera dolor, confusió i malestar, tant per qui la practica com per qui la rep; una actitud que ens fa perdre molt de temps mentre els reptes es queden paralitzats i els problemes que tenim per resoldre es cronifiquen.

Quan era activista estudiantil, vaig lluitar contra el Procés (estafa) de Bolonya: el procés començava, segons els seus propagandistes, amb la declaració de Bolonya (1998), un full firmat per molts rectors universitaris europeus que no tenia per què generar moltes reserves, controvèrsia ni contrarietats. El que amagava el pla (que semblava una Carta als Reis) emperò, eren altres interessos obscurs. Un dels que s'ha fet més evident ha estat l'encariment dels estudis de segon grau (actualment es diuen postgraus) que el moviment estudiantil europeu va denunciar en el seu moment. Alguns estudiants es van queixar molt de les ocupacions estudiantils i de les vagues, i forces d'ells deien ser crítics amb Bolonya. Menys aquells que tenien altes responsabilitats (familiars, laborals, mèdiques...), què van fer? Res, queixar-se; **i ara els que venen després d'ells han de pagar més.**

Quan l'activista intercultural Francesc Xavier Navarro em va parlar per iniciar el moviment dels indignats a Manresa, molts teníem clar el que era una altra crisi-estafa econòmica, la del 2007-2008, en la qual se socialitzarien les pèrdues dels rics i es continuaven privatitzant els guanys. Una altra crisi sistèmica capitalista que pagaríem els de sempre, amb la connivència dels dirigents polítics, empresarials, sindicals, acadèmics (en aquest cas, menor) i mediàtics. "La reforma del

capitalisme" de l'expresident francès Sarkozy fou una altra bola de falses promeses per entretenir i ensarronar als que som de classe treballadora. **Però allà hi érem.** Tot plegat, al Parlament, ha acabat amb una CUP fent d'ERC i demanant un nou referèndum pel 2025 i un Podemos fent d'IU i menjant-se tots els incompliments de l'acord de govern que tenien amb el PSOE.

I parlant de falses promeses, la darrera fou el referèndum acordat amb l'Estat espanyol; un mantra que es va iniciar amb Herrera, Mas, Junqueras i Iceta i que ara encara es manté en els programes electorals de Junts (tot i que ho dissimula prou bé) i ERC (que per sort, ha passat d'enganyar-nos tant com ho havia fet abans). El Procés, des de llavors, es convertia en una gran estafa. **El procés cap a la República catalana independent del poble català quedava segrestat pels polítics catalans**, que usaven tot de paraules que es podien definir de formes molt distintes segons interès partidista ("Estat propi", "consulta", "debat constituent"...) per tal de no enfrontar-se a la realitat violenta de l'ocupació per part l'Estat espanyol dels territoris catalans. Es va canalitzar el nou moviment sobiranista català nascut de les consultes populars sobre la independència, de tal forma que se li anul·lés la seva capacitat autoorganitzativa. Fixeu-vos en l'ANC: primer era d'ERC (Forcadell presidenta), després de CDC/PDeCAT/Junts (Sánchez president) fins a la primera etapa de Paluzie, on per ser independent, se la va marginal dels mitjans, el que va comportar que la gent es preguntés: "On és l'Assemblea?"

En aquelles consultes populars també hi vaig participar i em vaig adonar de la poca col·laboració d'ICV –en aquell moment no eren els Comuns actuals–, CiU i ERC. L'independentisme contemporani català, després de les consultes i la sentència al nou Estatut, es convertia en el processisme, un concepte que es va inventar l'Alfons López Tena, un exdiputat independentista. Aquest terme recollia molt bé el que segons ell seria un engany polític d'un nivell altíssim: els partits

catalans no volien la independència sinó usar aquest ideal per aconseguir l'hegemonia del catalanisme parlamentari, una batalla entre ERC i Convergència per ser el partit hegemònic a Catalunya.

Després del mem de la dona que es va quedar amb cara de sorpresa davant la suspensió de la DUI (que per cert, no va ser una DUI, una altra mentida), el poble català hauria de sentir-se estafat, enfadat, enganyat. Els presos polítics dels partits van aturar aquest cop de ràbia cap als nostres dirigents. Un referèndum unilateral guanyat en condicions de setge policial, unes eleccions autonòmiques guanyades en escons de forma consecutiva i ara amb vots, i no hi ha independència? Qui és qui ens enganya, els partits o els votants? **Si es vota qui incompleix constantment les promeses electorals, no serà que a l'elector ja li sembla bé?** La gent la vol la independència? No paren de consumir a empreses de l'IBEX-35 (per posar un exemple) i diuen que volen "fer República" (un altre terme resignificant)?

Alguns li diuen a Primàries i altres forces polítiques extraparlamentàries sense pes mediàtic, que presentin un bon projecte; i hi estic d'acord, però, i ells què fan a part de votar els de sempre o abstenir-se? **La volen la independència?**

La pilota està a la teulada del poble. Si un altre cop acceptem la rendició política, com hem fet darrerament, i no encarrilem el procés cap a la independència, en 20 anys no quedarà gairebé nació, per tant, quin Estat voldrem per a quina nació? Les darreres dades lingüístiques així ho indiquen a l'Àrea Metropolitana de Barcelona: la llengua catalana és la base de la nació catalana i el seu jovent majoritàriament ja no el parla, ni a Internet, ni al pati, ni als espais de socialització juvenil. Hem acceptat com a país que la Llei del Cinema del tripartit, que garantia un mínim de català, no s'apliqués, i esperem que Netflix hi posi més català? De debò, comencem a fer els deures i a deixar de queixar-nos. Ja no sé qui menteix, si els polítics o la gent.